

ИЗОСТАВЕНИ

ABANDONED (Smoky Barrett , #4)

Copyright © 2009 by Cody Mcfadyen

© Коста Сивов, превод от английски

© Живко Петров, дизайнер на корицата

© Сиела Норма АД

София • 2019

ISBN: 978-954-28-2999-7

КОУДИ МАКФЕЙДЪН

ИЗОСТАВЕНИ

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ
КОСТА СИВОВ

*Тази книга се посвещава на Дейвид, моя баща,
който ме отгледа и ме научи да бъда мъж. Без него
нямаше да мога да намеря обратния път до брега.*

ПЪРВА ЧАСТ:

СЛЪНЦЕТО

1

В наши дни

ВСИЧКИ СМЕ САМИ. НАВРЕМЕ ОСЪЗНАХ ТОВА.
Не ме разбирайте погрешно. Обичам един мъж. Когато се събудя през нощта и той е до мен, и мога да го докосна, и да го събудя, и да го помириша, и да го чукам, и да го почувствам в себе си, докато се поти и ръцете му ме опипват като твърда почва, съм доволна. Ние сме от малцината (има и други като нас, но не са много), които познават до болка чувството от плътта му върху моята. Каdifената ѝ твърдост. Познавам и уникалните ни звуци, споделянето, копнежа, стоновете ни, аз и само аз, и изпитвам огромно егоистично задоволство от всичко това. В тези моменти се чувствам като човек, получил тайно познание, като притежател на скрито съкровище.

Но в крайна сметка нищо не може да промени истината: той не знае, докато сме в мрака, какво си мисля в най-дълбоките кътчета на съзнанието си, както и аз не знам какво си мисли той. Това е истината. Всички сме самостоятелни острови.

Засега нямам проблем с това. Имаше времена, когато бях против тази идея, както, предполагам, е бил и всеки друг. Искаме да знаем всичко за партньора си и да си споделяме всяка малка подробност. Желаяме да четем ума му и той да чете нашия. Искаме да премахнем всякакви дистанции помежду си и да се превърнем в едно цяло, в една личност.

Но ние не сме едно цяло. Колкото и да се сближим, винаги ще остане известно разстояние помежду ни. Любовта, осъзнах аз, не се гради само на споделянето, но и на примиряването с онези неща, които никога няма да бъдат споделени.

Обръщам се на една страна, облягам буза на ръката си и поглеждам моя мъж. Красив е. Не женствено, а мъжкарски. Благодарение на тази негова грубоватост. Спи дълбоко и със затворена уста. Страхувам се да го зяпам прекалено дълго. Възможно е да усети погледа ми и да се събуди. Постоянно е нащрек, защото също като мен знае, че смъртта е истинска. Тя е нещо, което може да се случи във всеки един момент. Човек се научава да спи леко, когато е правил и виждал нещата, с които се занимаваме ние.

Обръщам се по гръб и поглеждам нощното небе през отворената врата на балкона. Оставихме я отворена, за да слушаме океана. Температурата тук го позволява. На петдневна ваканция сме в Хавай, първата ми от цяло десетилетие насам.

Отседнали сме на Големия остров, земята на огъня и леда. Когато напуснахме летище Хило, двамата с Томи се спогледахме и се зачудихме дали не направихме огромна грешка в избора си на остров. Докъдето стигаше погледът, се виждаха единствено черни вулканични скали. Имахме чувството, че сме кацнали на повърхността на враждебна луна.

Надеждите ни се позавърнаха, когато пристигнахме в почивната база. В далечината се виждаше вулканът Мауна Кеа, който е висок 4207 метра и беше покрит със сняг. Почувствахме се странно да дойдем в Хавай и да видим сняг през прозореца на колата ни, но фактите бяха пред очите ни. По скалите започваха да се появяват дървета и редки треви, които се бореха за живота си и намекваха за промените в геоложкото бъдеще. Един ден тревата ще надделее над скалата и ще я превърне в почва. Тогава нещата ще се променят отново. Двамата с Томи и предшествениците ни отдавна няма да ни има, но това ще се случи. Животът постоянно се бори. Такава е неговата работа.

Приемната зона в почивната база направо ни спря дъха. Тя беше с гледка към безкрайния океан и перфектните плажове. Приятният бриз целуваше бузите ни, сякаш за да ни приветства на едно прекрасно място. Младият мъж на рецепцията, чиито зъби направо блестяха на фона на загорялата му кожа, ни посрещна с „Алоха“.

Тук сме вече от четири дни и не правим почти нищо. Хавай ни прие с отворени обятия, като не обърна никакво внимание на кръвта по ръцете ни, и ни предложи красотата си, за да си отдъхнем поне малко. Хотелската ни стая е на третия етаж, а балконът ни е на по-малко от петдесет метра от океана. Прекарваме дните си в лежане на плажа и в правене на любов, а нощите си в разходки по пясъка, в правене на любов и във възхищение по поразителната паноплия от звезди в древното небе. Наблюдаваме залезите, докато луната не превземе нощния небосвод над океана.

Наслаждаваме се на това спокойствие. Съвсем скоро ще се върнем в Лос Анджелис, където ръководя местния клон на Националния център за анализ на жестоки престъпления, известен още като НЦАЖП. НЦАЖП е базиран в Куантико, Вирджиния, но във всеки офис на ФБР, във всеки град има по един координатор на този отдел. В много от тях тази длъжност не е основна за него и той я изпълнява само в определени моменти. В Лос Анджелис обаче е работа на пълен работен ден и аз съм начело на отдела вече повече от дванайсет години, като управлявам четиричленен екип, в който влиза и моя милост.

Занимаваме се с най-лошите от най-лошите. Мъже и жени, които убиват мъже и жени и (твърде често) деца. Серийни изнасилвачи. Тези, които преследваме, рядко действат импулсивно. Действията им не са моментна аномалия, а задоволяване на съществуваща нужда. Те вършат това за удоволствие, защото да изкормят човешко същество, ги изпълва както нищо друго.

Прекарах живота си в надничане в мрака, където тези хора се спотайват. Този мрак е студен и наситен със скимнете, пронизителен стържещ смях и ужасни стонове. Убивала съм лоши хора

и съм била преследвана от тях. Изборът да водя такъв живот, е мой, затова всяка сутрин се събуждам и всяка вечер се прибирам у дома с него, лягам си с моя мъж и отново се събуждам.

Именно заради това рядко ми се случва да си вдигна главата и да видя звездите. Всички живеем и умираме под тях, но аз съм по-отдадена на частта с умирането. Често сънувам жертвите, легнали по гръб и борещи се за последните глътки въздух, докато се взират в тези безмилостни и вечни точки светлина.

Тук, в Хавай, имам достатъчно време да гледам звездите. Взирам се в тях всяка вечер. Те ми напомнят, че нещо красиво е горяло много по-дълго, отколкото ще просъществува човешката грозота.

Затварям очи за момент и се заслушвам. Океанът се блъска в брега навън, подобно на безкрайна въздишка на по-велико от нас същество. Ако бях сигурна, че Бог съществува, щях да си помисля, че този звук е сърцебиенето му. Но двамата с него не сме в особено добри отношения и макар вече да сме по-близки, отколкото преди години, рядко си говорим.

Има нещо там. Нещо вечно и несъмнено, което язди вълните в пясъка в ритъм със световния пулс. Този океан е прекалено величествен и прекрасен, прекалено чист и красив, за да е случайност. Не знам дали на това нещо му пука за нас, каквото и да е то, но вероятно кара света да се върти, докато ние взимаме своите решения, и може би това е най-доброто, на което можем да се надяваме.

Отварям отново очи и се отдръпвам колкото се може по-бавно и по-тихо от Томи. Иска ми се да изляза на балкона, но навярно ще го събудя. Освобождавам се от меките като коприна завивки. Стъпвам на килима. Луната осветява стаята, така че намирането на халата (който планирам да открадна на тръгване) не представлява проблем. Обличам го, но не завързвам колана му. Поглеждам за последно към Томи и излизам на балкона.

Луната, тази винаги безразлична свидетелка, огрява всичко тази нощ и хвърля над света покров от сребро и кехлибар. Тя е увиснала над океана като грапава перла, на която се наслаждавам с мълчаливо изумление. Луната не е нищо повече от

каменна топка, която лее своята студена светлина, но притежава невероятна сила, когато небето потъмнее. Пресягам се и се преструвам, че я гая с пръсти. Почти усещам светлината ѝ. Тя тече като тъмни кадифени реки.

Заради моята работа луната ми е също толкова чест спътник, колкото и слънцето, но тя не осветява само моя път, но и този на чудовищата. Те я обожават, защото е неспособна напълно да прогони мрака. И аз я обичам, макар да е също толкова враг, колкото и приятел.

Температурата навън е чудесна. Обхождам с поглед небето. Звездите в Лос Анджелис са просто малки късчета светлина върху океан от чернота, а тук светлината се опълчва много сериозно на мрака. Успявам да различа Колана на Орион над мен. След малко откривам Голямата мечка, а от нея и Полярната звезда.

– Поларис – прошепвам и се усмихвам, защото в главата ми се събуждат спомени за баща ми.

Татко беше от онези мъже, които се вълнуваха от много неща, за да се захванат само с едно. Свирише сносно на китара. Пишеше разкази, които обожавях, но така и не бяха издадени. Също така обичаше нощното небе и историите за звездите.

– Полярната звезда – спомням си, че ми каза една вечер и посочи небето – се казва Поларис. Понякога я наричат „пътеводна звезда“. Тя не е най-ярката звезда, както смятат много хора. Най-ярката е Сириус. Но Поларис е една от най-важните.

По това време бях на девет години и не ми пукаше особено за звездите, но обичах баща си, затова го слушах и го гледах с ококорени от изумление очи. Сега се радвам, че съм го правила. В тези момент татко беше щастлив. Той почина, преди да навърша двайсет и една, и за мен всеки момент с него беше много ценен.

– Какво си мислиш? – измърморва завален от съня глас зад мен.

– За татко. Падаше си по астрономията.

Томи идва при мен и ме прегръща отзад. Той е гол и топъл. Отпускам главата си на гърдите му. Висока съм само метър и половина, така че мъжът ми стърчи над мен, но това ми харесва.

– Не можеш да заспиш ли? – пита ме Томи.

– Не че не мога – измърморвам в отговор аз. – Не е правилно да се каже така. Просто ми е приятно да съм будна.

Сякаш го чувам да се усмихва и това ми подсказва, както много други неща, как ставаме все по-близки. Довършваме си изреченията и разчитаме знаците под повърхността. Двамата с Томи сме заедно от почти три години и връзката ни е нежна и прекрасна. До известна степен тази неочаквана любов ме спаси.

Преди малко повече от три години и половина преследвах мъж, сериен убиец на име Джоузеф Сандс, който проникна в дома ми. Той измъчва съпруга ми Мат пред мен и след това го уби. Сандс ме изнасили и обезобрази, но това не му беше достатъчно, той причини смъртта на Алекса, десетгодишната ми дъщеря.

Прекарах следващите шест месеца в компанията на агония, която вече не си спомням особено добре. Знам какво се случи, но мисля, че ние, хората, притежаваме защитен механизъм, който ни предпазва от спомените за истинската болка, която сме изпитали. Помня, че исках да умра и бях близо до изпълнението на желанието си.

След това двамата с Томи се събрахме. Той беше бивш служител на тайните служби, който ми дължеше услуга. Обадох му се, за да я потърся, докато работехме по случай, и някак си се озовахме в леглото. Това беше последното нещо, което очаквах да се случи. Не само защото все още скърбях за Мат и защото Томи беше убийствено красив мъж от латински произход, но и заради онова, което ми беше причинено.

Джоузеф Сандс беше нарязал лицето ми с един голям стар нож, стори го с необходимите концентрация, ярост и удоволствие. Той остави своите следи върху мен, жигоса ме с кръв и стомана.

Белегът е голям. Започва в средата на челото ми. Спуска се надолу и минава между веждите ми, след което завива на почти перфектни деветдесет градуса наляво. Нямам лява вежда. Сандс я изряза, докато се забавляваше с лицето ми. Белегът продължа-

ва през слепоочието ми, където прави мързелив клуп надолу по бузата ми. След това се насочва към носа ми, прекосява едва горната му част и отново се връща, като разрязва диагонално лявата ми ноздра и профучава през челюстта надолу към врата и свършва на ключицата ми.

Спомням си, че когато приключи, спря за миг. Аз пицях, а Сандс ме погледна и доближи лицето си на сантиметри от моето.

– Да – каза той. – Много добре. Получи се точно както трябва още от първия път.

Никога не съм се смятала за красива жена, но съм се чувствала удобно в собствената си кожа. След онази вечер започнах да се страхувам от огледалото като Фантома от операта. За мен съществуваха два варианта за бъдещето: да се самоубия или да прекарам остатъка от живота си далеч от очите на света.

Затова, когато Томи ме целуна... а по-късно ме отведе в леглото и целуна белезите ми... е... не бяха точно целувките, които ме накараха да се променя, а езикът на тялото му, който ми показваше, че ме желае силно. Той беше мъж, при това невероятен хубавец, и ме желаше. Не защото бях наранена, целта му не беше да ме утеша, а защото си беше фантазирал, че е с мен, и искаше да осъществи тези фантазии.

Времето минаваше и онези първи мигове се превърнаха в нещо много по-голямо. Вече живеем заедно. Обичаме се и дори си го казахме. Бони, осиновената ми дъщеря, също го обича и той отвръща на чувствата ѝ. Най-хубавото от всичко е, че това е една невинна връзка, която не е белязана от призраците на миналото ми.

– Господи, красиво е – прошепва Томи. – Нали, Смоуки?

– Нереално е дори.

– Също като мен. По-скоро обаче бих се определил като брилянтен.

Ухилвам се.

– Внимавай с егото, приятелче. Това е добро попадение, но не очаквай да ти се разминава с него в бъдеще.

Ръцете му запълзват по тялото ми и намират своя път под халата.

– Предполагам, че ще трябва да разчитам на секса за това.

– Може би... си на прав път – измърквам аз и затварям очи.

Томи ме целува по врата и ме кара да потрепера въпреки топлото време.

– Е? – пита ме той.

Обръщам се към него и накланям глава на една страна в отговор. Устните му намират моите под зоркия поглед на луната. Целуваме се и усещам вътрешно разпалване, докато се търка в мен.

– Искам те тук – промърморвам с ръце в косата му.

Томи вдига глава, за да си поеме въздух, и повдига вежда.

– Имаш предвид наистина *тук*? На балкона?

Посочвам дългия шезлонг.

– По-скоро там.

Той оглежда тревата долу, което ме кара да го сграбча за главата и да го придърпам отново към себе си.

– Престани да мислиш толкова много. Три сутринта е. Тук сме само ние и луната.

Не е нужно дълго да го убеждавам. В крайна сметка се озовавам отгоре му и зад мен са само луната и Полярната звезда. Океанът продължава да боботи, когато Томи ме поглежда с очи, в които няма толкова много глад, колкото страст. Към края се навеждам над него и му прошепвам двете думи, които ми е много трудно да кажа на мъж, който не е Мат. Намирам отговора в очите му и двамата заспиваме на балкона, загърнати в халата ми.

* * *

Събуждам се отпусната и отпочинала. Имам бегъл спомен, че по някое време Томи ме занесе в леглото. Вече е сутрин и слънцето изгрява. Поради някаква причина се будим преди шест часа, откакто пристигнахме в Хавай. Не се оплаквам. Балконът ни е с изглед на запад, така че е истинско удоволствие да

наблюдаваме залезите, които са изключително грандиозни. Но няма нищо по-красиво от първите сутрешни лъчи, отразяващи се във водата.

Обличам си надеждния халат и излизам на балкона. Томи вече е сварил кана с кафе и я е оставил на масичката отвън. Обул си е само дънки и нищо друго. При тази гледка ме изпълва копнеж. Томи е истински мъж, висок е метър и осемдесет и пет, с черна коса и тъмни очи, които са запазената марка на хората от латински произход. Погледът му е едновременно отворен и предпазлив, той е честен човек, който е убивал хора. Лицето му е грубо и красиво, с малък белег на лявото слепоочие.

– Изглеждаш много апетитно – казвам му аз.

– Благодаря. Кафе?

Томи е много лаконичен. Не че е некомуникативен. Просто смята, че когато можеш да кажеш нещо с малко думи, няма смисъл да използваш много.

– Да, моля.

Налива ми чаша, докато сядам на един стол и си вдигам коленете до брадичката. Вземам предложеното ми кафе, отпивам от него и завъртам доволно очи.

– Господи. Все още ли не можеш да ги накараш да ти кажат откъде можем да си купим такава?

– Не. Продължават да държат на своето, че е фирмена тайна.

– Може би трябва да вземем малко с нас и да го изследваме в лаборатория.

Той ми се усмихва и двамата потъваме в комфортно мълчание. Наблюдавам океана, докато времето минава, без да има нужда да го следя. Тук часовникът е нещо грозно.

– За какво си мислиш? – пита ме Томи.

Обръщам се към него и осъзнавам, че се е загледал в мен.

– Истината ли искаш?

– Естествено.

– Мисля си за Мат и Алекса.

– Сподели ми.

Той протяга ръка над масата, докосва моята и след това я връща обратно при чашата си с кафе. С този жест иска да ме увери, че няма нищо против.

Присвивам очи над ръба на чашата си.

– Наистина ли не ти пречи?

Томи поклаща отчетливо глава.

– Аз не съм такъв мъж, Смоуки. Никога не бих ревнувал, че обичаш семейството си.

От тези му думи в гърлото ми засяда бучка. Не се разплаквам, защото отдавна съм преминала периода със сълзите.

– Благодаря ти.

– Е? Какво си мислеше?

Отпивам от кафето си и поглеждам океана. Въздишам.

– Мислех си, че двамата с Мат имахме планове един ден да дойдем в Хавай, но така и не го направихме. Дори обмисляхме да прекараме медения си месец в Мауи, но... – Свивам рамене. – Бяхме млади, още в началото на връзката ни.

– А Алекса?

Усмихвам се едва.

– Тя обожаваше океана. Всичко това „направо щеше да я отнесе“, както обичаше да казва.

Томи мълчи и обмисля думите ми.

– В такъв случай ги почети – отговаря най-накрая той. – Малко или много си ги довела тук с теб, нали?

Отново усещам бучката в гърлото си. Протягам се за ръката му и той ми я дава.

– Да. Малко или много.

Наблюдаваме океана и не обръщаме никакво внимание на часовника.

Поклащам глава.

– Доста сме сантиментални напоследък, нали?

Томи вдига ръката ми до устните си, които са топли от изпитото кафе.

– Длъжни сме да сме такива.

Томи повдига въпроса отново след закуска, онова единствено нещо, което заплашва блаженството на престоя ни тук.

– Помисли ли дали да не им кажеш? – пита той.

– Нищо не се е променило, Томи. Знам, че не ти харесва, но засега трябва да си остане нашата тайна. Моля те да се съобразиш с желанието ми. Надявам да не я разкриеш пред някого.

Очите му се замъгляват при тези ми думи. Изпитвам едновременно раздразнение и страх. Все още се съмнявам в нашето щастие, опасявам се, че ще излети като птица. Поглеждам дълбоко в очите му и се опитвам да намеря истината там. Онзи, който е казал, че очите са прозорци към душата, не е бил полицай, това е повече от сигурно. Ченгетата са наясно с факта, че докато маските не бъдат свалени, очите на убийците са същите като нашите.

– Не разбирам – казва Томи.

– Знам. Съжалявам.

Той извързва поглед и усещам как собственото му раздразнение нараства. Въздиша.

– Добре – съгласява се най-накрая мъжът ми. – Стига да ми обещаеш, че не винаги ще е така.

– Обещавам.

Този разговор като че ли успокоява и двамата ни. Напрежението се изпарява и онази крива усмивка, от която ме побиват тръпки, се появява. Томи накланя глава на една страна и сърцето ми прескача. Господи, колко е секси.

– Е, какво ще кажеш да го направим? – пита той.

Завъртам очи.

– Мамка му, Томи, ще ми се да видя нещо различно от тавана, докато сме тук.

– Какво ще кажеш за душ кабината?

– Вече бяхме там. – Така е. Два пъти.

Той свива рамене, сякаш иска да каже „Какво от това?“.

– Стаята е малка, Смоуки.

Разкикотвам се.

– Добре, Господин Разгонен, но искам да отидем в Кона следобедна и да напазаруваме.

Томи вдига едната си ръка, а другата слага върху сърцето си.

– Честна скаутска.

Вървим към леглото, когато чувам как мобилният ми телефон изчуруликва, за да оповести получаването на ново съобщение.

– Я стига – измърморва Томи.

– Почакай малко – казвам му аз. – Веднага се връщам.

Вземам телефона и отварям съобщението. В началото се засмивам от онова, което виждам.

Тук вали, а вие сте в рая. Трябва да ви намразя, но всичко ви е простено, стига да не спирате да се въргалите като маймуни в леглото.

Усмивката ми се изпарява, когато прочитам следващата част.

А сега сериозно, току-що заловихме големия лош мъж, който напъхваше мъртвите деца в химическите тоалетни. Оказа се, че нито е голям, нито е лош, но едва ли това е изненада за теб. Казва се Тимъти Джейкс – Тим Тим за приятелите. (Поне така разправя, макар че се съмнявам да има такива. Прекалено е зловещ.) Разрева се като бебе и се подмокри, когато му сложихме белезниците. Лично за мен това беше много удовлетворяващо.

Наслаждавай се на слънцето, сладкишче. Бъди добро момиче и вдигни тост за Тим Тим, който определено ще се запознае с нови и вълнуващи неща от Бъба или който там е отговорника на комисията по изнасилванията в затвора в наши дни.

Затварям очи и веднага ме залива облекчение. Случаят все още беше отворен, когато заминахме, и през цялото време го носих със себе си като допълнителен сак, в който съм напъхала труп. Колкото и красиво да е това място, всички онези мъртви деца са се настанили в периферията му и ме наблюдават, докато зяпам звездите и комуникирам с луната. Сега ги усещам как се извърщат и се насочват към безкрая на океана.

– Какво има? – пита Томи от леглото зад мен. Разбрал е, че нещо не е наред.

Затварям телефона, поемам си дълбоко въздух и си лепвам похотливата усмивка, докато се обръщам и оставям халатът ми да падне на пода.

– Кали. Искаше да се увери, че се въргаляме като маймуни.

Ще споделя с Томи какво се е случило, но няма нужда да го правя веднага. Добра съм в разграничаването на личните от професионалните отношения. Това е умение, което придобих съвсем рано в кариерата си. То е задължително, ако човек иска да има личен живот. Случвало ми се е да се натъкна на изнасилено и обезобразено тяло на дванайсетгодишно момиче, след което само час по-късно да се прибира у дома и да целуна дъщеря си.

Томи се ухилва.

– Сигурен съм, че се справяме добре в това отношение, но никога не е излишно да се подсигурирам.

– Как ми се иска да не си тръгваме утре – измърморвам аз и се покатервам отгоре му.

– Защо не останем още малко?

– Защото съм една от шаферките на сватбата на Кали. Тя ще убие първо теб, а след това и мен, ако я пропуснем.

– Така е.

Навеждам се и задишвам в ухото му.

– А сега млъквай и започвай да правиш онова, което обичам толкова много.

Томи изпълнява молбата ми, а слънцето продължава да се издига, океанът да се разбива в пясъка и аз ценя всеки един момент, но дори докато блуждаем един върху друг, ми е повече от ясно, че този мир е само временно явление. Ние не принадлежим на това място, където царува светлината. Има и други деца, които разчитат на завръщането ми.

Томи ме целува, а аз простенвам и се сбoguвам с острова.

2

1974

АЗ ЩЕ БЪДА ЖИВОТЪТ.
Мъжът изрече тези думи на Момчето. То усети тембъра на гласа му и се приготви.

– Да, татко.

– Ти ще бъдеш ти, а аз ще бъда животът.

– Разбирам.

Това беше ролева игра.

Баща му го протегна ръка с дланта нагоре. Беше голяма. И твърда. Момчето знаеше това от личен опит. Дланта го беше удряла много пъти.

– Дай ми долар.

Баща му го погледна и Момчето погледна баща си в очакване на онова, което предстоеше. Главата му приличаше на животинска в очите на Момчето, но това не го отбръщаваше. Главата и лицето отговаряха на ръцете, а черепът му приличаше на изсечен от бетон и метал. Очите му бяха ледено сини и леденостудени и приличаха на очите на философ и убиец.

Очите на Момчето бяха същите и приличаха на цветя, които баща му отглеждаше като градинар.

– Нямам долар.

– Хайде сега – отвърна баща му. Той заби поглед в масата и забарабани с дебелия си пръст по нея, сякаш изгубен в размисли. – Хайде сега. Ще те помоля само още веднъж. – Бащата

отново погледна лицето на сина си. – Дай ми един долар. – Пак протегна ръка, като я затвори и отвори в настоятелен жест.

– Вече ти казах, че нямам долар. Колкото и да искаш, няма да промениш нищо.

Баща му го изгледа одобрително. Това, което направи току-що, беше опасно, но в същото време беше смело. Смелостта беше нещо добро.

– Казах ти, че аз ще съм животът – настоя баща му с пътен и търпелив глас. – Когато животът поиска да му дадеш долар, трябва да го направиш или животът ще те накаже.

Масата беше малка, а ръцете на баща му дълги. Дланта му се стовари като гръмотевица в лявата част на лицето му. Веднага му причерня. Събуди се паднал по корем, столът беше преобърнат, а дланите му бяха залепени в пода, в който беше намерил опора. Ушите му пицяха, а в устата си усещаше вкуса на собствената си кръв. Имаше чувството, че в главата му жужжат пчели.

– Ставай, синко.

Виеше му се свят. Опитваше се да намери правилните думи.

– Да, татко.

Беше благодарен.

Момчето беше само на десет, но вече осъзнаваше отчасти как е устроен светът, и смяташе, че баща му се опитва да постигне нещо. Животът щеше да продължи с него или без него. Вероятно без него, ако беше слаб. Баща му искаше да е силен. Каква друга любов можеше да покаже един баща на сина си?

Изправи се с усилие на крака. Олюля се, но накрая успя да запази равновесие. Слабостта беше най-големият грях, а да си страхливец, вторият по ред.

– Никога не се оставяй, момче – каза баща му. – Винаги отвърщай. Ако си на път да изгубиш боя, поне се увери, че ще ги накараш да си платят за всеки удар, който са ти нанесли.

– Да, сър – съгласи се Момчето. То вдигна юмруци и се изуми колко са малки в сравнение с масивните буци, които баща му беше стиснал и държеше вдигнати.

– Животът иска долар, момче – каза бащата.

Момчето не успя да нанесе нито един удар, но държеше устата си затворена, докато баща му го пребиваше, и изпадна в безсъзнание, без да издаде звук.

* * *

МОМЧЕТО СЕ СЪВЪЗЕ в собственото си легло. Трепереше и изпитваше ужасна болка. Искаше му се да простене, но стисна зъби. Масивната фигура на баща му седеше на края на леглото в мрака до него, а луната хвърляше сребриста светлина през завесите.

– Аз съм животът, а животът иска долар, синко. Ще ти искам по долар всяка седмица, докато не ми дадеш такъв. Ясно?

– Да, сър – отвърна то през напуканите си устни, като говореше със силен и ясен глас.

Баща му се взираше през прозореца към луната, сякаш двамата съжаляваха за нещо. Може би наистина беше така.

– Знаеш ли какво е радостта, синко?

– Не, сър.

– Радостта е онова нещо, което идва след оцеляването.

Момчето запомни тези думи в дълбоките кътчета на съзнанието си, където пазеше големите истини, и зачака, защото баща му не беше приключил. Знаеше това.

– Имаме само една цел в този живот, синко, и тя е да поемем следващата глътка въздух. Всичко останало е маскирана лъжа. Нуждаеш се от храна, от покрив над главата си, място, на което да спиш, и дупка, в която да сереш. – Големият мъж се извърна на леглото, за да погледне право в него.

Момчето не се страхуваше от баща си. Въпреки всичките уроци, колкото брутални и болезнени да бяха те, то не се беше усъмнило нито за миг, че мъжът, който му беше дал живот, щеше да го съхрани. Досега. Сега беше различно и той затая дъх, прехапа език и зачака. Очите му светеха като две умиращи звезди.

– *Защо искам долар ли? Защото парите са в основата на всичко. Животът иска долар, синко, иска го всеки божи ден – от сега до момента, в който ще бъдеш заробен в земята. Ако не можеш да му платиш, не можеш да ядеш. Ако не можеш да ядеш, не можеш да живееш. Много е просто. Следиш ли ми мисълта?*

– *Да, сър.*

– *Не съм убеден, момче, но ще разберем дали е така. Това е тест. Ще ти дам няколко опита, но накрая, ако не ми дадеш този долар, ще се наложи да те сваля и да започнем отначало.*

След една безкрайно дълга минута баща му се извърна и продължи разговора си с луната.

– *Няма никакъв Бог, момче. Няма такова нещо като душа. Съществуват само плът, кръв и кости. Не си пратен тук от някаква висша сила. Тук си, защото вкарах нещо в майка ти и месото в нея се превърна в нещо друго. Това месо трябва да бъде хранено, но са нужни долари, за да го правиш. Такива сме ние и винаги ще си останем такива.*

Големият мъж стана и излезе от стаята без повече приказки. Момчето остана да лежи на леглото, да се взира в луната и да мисли върху изреченото. То не оспорваше уроците и не се оплакваше от болката. Този кораб беше отплавал и потънал преди много, много време. Имаше времена, в които беше гневно и тъжно, но сега те му се струваха по-скоро като сън, а не като спомени. Юмруците на бащата бяха избили слабостта му, както чукът изглаждаше неравностите по метала. Баща му беше неговият бог, който го учеше да оцелява.

Момчето трябваше да намери долар. Ако не го направеше, щеше да умре. Само това имаше значение, така че се опита да измисли начин. Още преди да се поддаде на ласките на съня, беше съставило план.